

{ EMEK }

türk-iş'e rağmen

M. ÖZLEM

Popüler deyimle iddaalar gene kazandı. Türk-İş ve şürekası Emek Platformuna ve bilcümle işçi sınıfına tarihi bir gol daha attı. 14 Mart fırtınası kuru bir serinlik bırakmadan öteye gidemedi. Türk-İş hükümetle uzlaştı ve Emek Platformu açıkta kaldı. Bunca gürültü, tepki, eylem, yaygara ve tehdit içi boş birer söylem haline geldi.

Oysa 14 Mart'ta gerçekleştirilmiş eylem tarihi Zonguldak direnişi ile karşılaştırılabilecek oranda büyük bir etki yaratmış ve hükümete geri adım attırmıştır. Eylem bir yanıyla işçi sınıfının gücünü kamuya gösterirken öbür yanıyla işçi sınıfının kaybolan özgüvenini kazanmasını, dayanışmayı ve direniş ruhunun canlanmasını sağlamıştır. Bir başka yanıyla sendikal hareketin de hem tabanıla buluşma imkanlarını sağlamış hem de bu tabanın hareket kabiliyetini görmesini sağlamıştır. Bir başka yanıyla ise hükümete ve sermayeye sınıfın direniş yeteneklerini göstermiştir. Şartel inmiş hayat durmuştur.

Sokakta kazanılan zafer tarihsel tekerrür misali yine masada kaybedilmiş, sokakta yaratılan birliklik masa başında parçalanma tehdidiyle yüz-yüze gelmiştir. İşçi sınıfının 14 Mart direnişiyle geri adım atmak zorunda kalan hükümet masada Türk-İş ve şürekasının korkak işbirlikçi tutumunu arkasına alarak yasayla gerçekleştirmek istediği temel değişiklikleri çalışma bakanının deyişiyle "%90 uzlaştık" şeklinde sağlamış ve Türk-İş bu %90 kavramını olumlayarak masada sürece karşı çıkan sendikal yapıları görmezden gelmiştir. Sendikal hareket emek platformunu çatlatarak yoluna devam etme ya da bu kirli uzlaşmaya birlik adına boyun eğme seçeneğiyle karşı karşıya kalmıştır.

Gerek yaşanan siyasal kriz gerek dünyayı sarsan ekonomik kriz önümüzdeki sürecin ülke ekonomisini ve siyaset açısından derin sarsıntılara gebe olduğunu müjdelere niteliktedir. Küresel ekonomik krize TC oligarşisi içinde yaşanan siyasal krizin eşlik etmesi uluslararası ekonomik krizin etkilerinin çok daha derin ve hızlı hissedileceğini göstermektedir. Son bir haftadır döviz kurlarında yaşanan dalgalanma ve sıcak para hareketleri bile olası sarsıntının ne kadar büyük olacağını göstermektedir. Sermayenin ekonomik krizden çıkış için başvuracağı ilk ve en önemli tedbirin üretimi daraltmak ve işçi çıkararak olacağı, hem ekonomik krizin hem siyasal krizin faturasının işçilere ve emekçilere ödettirileceği görülmektedir. Bu noktada emek platformu bileşenlerinin ekonomik ve siyasal sarsıntıyı aynı derecede ve bileşik olarak göğüsleme potansiyelinin olmadığı kabul edilmelidir. Türk-İş ve şürekasının

eninde ve sonunda emek platformunu parçalayacağı görülmelidir. Bu ekibin işçi sınıfının çıkarlarını savunmak bir yana sınıf mücadelesini oligarşi içindeki çatışmanın taraflarından birinin arkasına yedeklemek için uğraşacağı ve bu uğurda her çeşit kirli uzlaşmaya boyun eğeceği bilinen bir gerçekliktir.

Yukarıda tariflenen sebeplerle işçi sınıfına yönelen saldırıların arkasının kesilmeyeceği hatta artarak süreceği ortadaysa emek platformu içerisindeki sol güçlere düşen platformu parçalamak uğruna Türk-İş'in hükümetle vardığı uzlaşmayı reddetmek olmalıdır. Türk-İş ve şürekasının işbirlikçi politikaları ve tutumu teşhir edilmeli, Türk-İş içerisindeki muhalif sendikalar Türk-İş'ten kopma yönünde teşvik edilmelidir.

Türk-İş ve hükümetin GSS üzerinden vardığı uzlaşmaya karşı 14 Mart'ın temel taleplerini temel olan bir eylem programı ve karşı çıkış kamuya açıklanmalı ve mücadele kesintisiz sürdürülmelidir. Kabul edilmelidir ki kaybedecek hiçbir şey yoktur ve Türk-İş'le birlikte yürütülmeye çalışılan yol bugün değilse yarın sona erecektir. Ve muhtemelen bu yolculuğu bitiren biz olmazsak Türk-İş olacaktır. Oysa bugünden tarihi 14 Mart direnişine rağmen Türk-İş'in hükümetle vardığı uzlaşmayı reddetmek onu teşhir etmek anlamına gelecek ve bu uzlaşmanın sorumluluğunu Türk-İş'in sırtına yıkmak anlamına gelecektir. Böylesi bir tavır Türk-İş içerisindeki muhalif sendikaları da hareketlendirecek bugün değilse yarın bu muhalif sendikalara boyun eğmek ya da kavgaya devam etmek ikilemiyle yüz yüze gelmiş işçi kitleleri açısından da benzer tercihleri gündeme getirecektir.

İşçi sınıfının kurtuluşunun sendikal mücadelenin sınırları ötesinde olduğunu savunan sosyalistler açısından da Emek Platformunun var olan konumu ve bileşimi günün ve yakın geleceğin ihtiyaçlarını karşılamaktan uzaktır. Küresel ekonomik krizin siyasal krizle örtüştüğü momentte krizin doğrusal sonuçlarının etkisiyle hareketlenecek, sınıf mücadelesinin kaçınılmaz biçimde siyasallaşmayla yüz yüze geleceği düşünüldüğünde Emek Platformunun verili yapısının bu siyasallaşmayı devrimci bir zeminden ziyade şoven bir zemine taşıyacağı bilinmektedir. Newroz dolayısıyla ülkede ve bölgede estirilen devlet terörü karşısında takınılan derin sessizlik söylediğimize kanıt olmuştur.

Tüm bu nedenlerle Emek Platformu içindeki muhalif güçler Türk-İş'e rağmen harekete geçmiştir. Fakat kabul edilmelidir ki sınıf içerisinde açılacak bu cephe siyasal alanda oluşturulacak başka bir cepheyle tamamlanmadığı sürece görünür gelecekteki sıkıntıları aşmak mümkün değildir. Oligarşi içerisindeki çatışmanın olası darbe söylemlerini dile getirdiği, küresel ekonomik krizin Türkiye işçi sınıfını ve emekçi kitleleri büyük toplumsal yıkımlarla karşı karşıya bırakacağı beklentisinin ay-yuka çıktığı konjonktürde sosyalist hareketlerin kendi başlarına olası sonuçları karşılamaya güçlerinin yetmeyeceği ortadadır. Yapılması gereken bir yanıyla işçi sınıfının sınıf çıkarlarını doğrudan sahiplenen yeni bir emek cephesinin inşası ve diğer yanıyla sol-sosyalist demokrasi güçlerinin en geniş demokrasi cephesinin inşasıdır. Şu ya da bu sebeplerle bu inşayı savaştırmak tarihsel ve ballere bizi yüz yüze bırakacaktır.